

Kiss Judit Ágnes

Gyászballada a régi fiúkról

Mi lett belőlük? A múlt ezredvégi
vagány srácokból, akikért rajongtam
gimiben? Dacosan néznek a régi
fotókról, néznék vissza meghatottan,
ha csak pocakos, kopaszodó bácsik
lennének, kiket nem torzít siker.
Nemcsak a test, a jellem jobban vásik –
Fiúk, a glória így transit el.

Tomi csinos volt, mint egy filmszínész,
folyton követtük a tekintetünkkel.
Hogy a külső mögött nem rejlik ész,
az akkortájt még senkinek se tűnt fel.
Most meghízott, képe puffedt a drogtól,
s ha olyat mond, mit maga sem hisz el,
megtűrik, franc tudja, miféle okból –
Fiúk, a glória így transit el.

Laci, aki inkább csúnyácska volt
azzal a lelógó harcsabajusszal,
tettekről ismertük, ritkán papolt
(reggel jártunk ugyanazzal a busszal),
házmester lett és éjszakai portás.
Tilt, büntet, feljelentget, megfigyel.
Ősz bajsza borbélyok kezétől formás –
Fiúk, a glória így transit el.

Vikó hadart. Borzas volt, lázadó,
felnéztünk rá termete ellenére.
Őszinte volt, a múltja megható,
ha bízunk kellett benne: hát miért ne?
Most ékesen szól, borotvált az arca,
hasa hordója van harminc liter.
Hamis a békéje, hazug a harca –
Fiúk a glória így transit el.

A hatalomtól egybenő a nyakkal
a fej – az tart meg mégsem adni fel,
a lélek bár szeméten, megrohadtan –
Herceg, a glória így transit el.

A díva

A díva bőre mindig ronda volt.
Vastag alapozóréteggel fedte
nagylánykorától. (Jól sminkel.) Ahogy
öregedett, a száját túltöltötte
kissé (Már szolidabb.) Kemény diéta
őrzi alakját. És jól ismeri,
mit ad egy fellépés utáni séta.
A díva kívül-béül isteni.

Ha randevúja van a publikummal,
homlokára szögez egy glóriát,
fényében nem látszik, hogy túsarokkal
hogyan tipor pályatársnőin át.
Leppegve nyöszörög a mikrofonba,
ha kell, mindennap új történetet
a világról, mely hozzá oly goromba,
s magáról, ki mindenkit úgy szeret.

A díva – nem kövér bár – szent tehén.
Rosszat mondani (pláne írni) róla
kész öngyilk. Ő kultúránk egén
a csillag, álmunk ő váltja valóra.
De én úgy vágyom, jöjjön el a nap,
(és lehetőleg minél hamarabb),
hogy – mit szegény legkevésbé se kíván –
kezdjen valaki röhögni a díván.

Az utca embere

Itt, kérem, semmi látnivaló nincsen!
Minálunk, kérem, minden rendbe' van.
A furcsa szagot meg lehetne szokni,
nem értem, mért nem élnek boldogan!

Aki teheti, halkán elszivárog,
a többi még halkabban meglapul,
hogy ne is tudjon észrevenni semmit,
ha kell, megsüketül és megvakul.

De ez a szag... az orr egész nap érzi,
kicsit szellentés, kicsit rothadás.
Néhány apróság el is sorvad tőle:
empátia meg szolidaritás.

Nem mérgező, kérem, túl lehet élni,
hisz itt vagyok! Van fölöttem tető,
van pálinka, olcsó a csirkefarhát,
csak ez a szag volna feledhető!

Beivódik ételbe és ruhába,
megszabadulni tőle nem lehet.
Mint egy radioaktív gombafelhő,
az ország fölött furcsa szag lebeg.